

POHÁDKOVÝ PŘÍBĚH PEJSKA A KOČIČKY

Vlasta Hurtíková
Ilustrace: Martina Slábová

Pohádkový příběh pejska a kočičky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Vlasta Hurtíková
Pohádkový příběh pejska a kočičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POHÁDKOVÝ PŘÍBĚH PEJSKA A KOČIČKY

POHÁDKOVÝ PŘÍBĚH PEJSKA A KOČIČKY

Vlasta Hurtíková

edika.

PŘEDMLUVA

Milé děti,
protože máme tuze rádi pohádky a víme, že vy také, rozhodli
jsme se, že vás s sebou tentokrát vezmeme do pohádkového světa.
A nejenže vám zahrajeme pohádkové divadlo, ale navštívíte
s námi i opravdický pohádkový les!
Zažijeme v něm spoustu dobrodružství a kouzel!

Nevěříte? Tak pojďte s námi! Už se na vás všechny moc těšíme!

S úctou
vaši pejsek a kočička

ÚVOD

To bylo jednou o prázdninách, když venku stále pršelo a pejsek s kočičkou byli schovaní ve svém domečku a dívali se z okna na ten déšť.

„Umíš si představit, pejsku,“ povídá kočička, „jak by to venku vypadalo, kdyby pršelo třeba i celý měsíc?“

„To by tam za chvíli bylo tolik vody,“ povídá pejsek, „že by nám jistojistě uplavál domeček!“

„A my bychom uplavali s ním!“

„A pluli bychom někam hodně daleko!“

„Třeba až do Austrálie a viděli bychom klokany!“

„A taky koaly!“

„To by se mně moc líbilo!“ volá nadšeně kočička a tleská při tom pacičkami. „Já bych to tak chtěla,“ řekla a zasnula se.

„A taky žraloky bychom tam viděli,“ škádlí pejsek kočičku.

„To je hrůza!“ polekala se kočička. „To mne vůbec nenapadlo, pejsku!“

„Tak do té Austrálie raději nepoplujeme,“ řekl pejsek. „Kdoví, jaká další nebezpečí by tam na nás číhala!“

Pak odběhl do komůrky a přinesl obrázkovou encyklopedii, kterou dostali od dětí. Chvilí v ní listoval a pak povídá: „Koukni, kočičko, tadyhle kousek od Austrálie leží ostrov Tasmánie. A tam prý dokonce žije nějaký tasmánský čert!“

Kočíčka se podívá do té knihy a lekne se. „I propána, pejsku, ten čert je jako z nějaké strašidelné pohádky!“

„To je pravda,“ šklebí se pejsek. „Já tuze nerad strašidelné pohádky. To se pak bojím a v noci špatně spím!“

„To já taky, pejsku,“ přikývla kočička. „Víš co? Budeme si teď povídat jen o veselých pohádkách!“

JAK SI NECHALI UŠÍT KOSTÝMY

Venku stále pršelo, a protože měli pejsek s kočičkou dlouhou chvíli, vyprávěli si pohádky. Ale jen ty veselé, to se ví. Strašidelné, ty oni neradi! Chvíli vyprávěla kočička, pak zase pejsek, a tak jim ten čas pěkně ubíhal.

„Jsem tak ráda, pejsku, že je na světě tolik krásných pohádek,“ povídá kočička. „Jen si představ, kdyby žádné pohádky nebyly! O čem bychom si vyprávěli, když je venku tak nehezký?“

„To je pravda,“ říká pejsek. „To bychom si museli nějaké vymyslet. A to musí být hodně těžké vymyslet takovou pohádku. To dělají spisovatelé, a ne pejskové a kočičky!“

„Kdybychom si alespoň mohli nějakou tu naši oblíbenou pohádku zahrát,“ zasnila se kočička. „Víš, pejsku, že by to bylo, jako bychom v té pohádce byli doopravdy.“

„A to bych taky moc chtěl,“ přikyvuje nadšeně pejsek. „Tak si, kočičko, zahrajeme divadlo!“

A jen to dořekl, přestalo pršet. „Jú!“ volá kočička. „Ty jsi, pejsku, zastavil déšť!“

Pejsek se podívá z okna a vidí, že opravdu přestalo pršet. „Třeba jsem kouzelník,“ povídá důležitě.

„I ty můj kouzelníku,“ usmála se kočička a pohladila ho.

„Pojďme si raději povídat o tom našem divadle.“

Oba si sedli pěkně ke stolu a začali psát seznam věcí, které budou potřebovat. Tuze dlouhý seznam to byl!

„A kde vezmeme kostýmy?“ ptá se kočička. „Sami si je neušijeme.“

„To je pravda,“ povídá pejsek. „Šít přece neumíme.“

„Umět šít, to není jen tak,“ mudruje kočička. „To umí jen švadleny a taky některé šikovné maminky.“

„No tak půjdeme za švadlenou a pěkně ji poprosíme, aby nám ty kostýmy ušila!“

„A my jí za to pochyťme všechny myši v komoře!“ volá kočička nadšeně.

„Ano!“ příkyvuje pejsek a už se těší, jak ty myšky pěkně prožene. „Dáme jim co proto!“

„Však nemají v komoře co dělat,“ mračí se kočička. „Hospodyňky s nimi mají jenom trápení!“

„A samy si je přece nepochytají,“ povídá pejsek. „To umí jenom pejskové a kočičky!“

Pejsek s kočičkou si řekli, že tedy půjdou ke švadleně a pěkně poprosí, aby jim ušila kostýmy. Švadlena je poslouchá a usmívá se.

„To je moc pěkné, že si chcete zahrát pohádku. Jako dítě jsem si zahrála ve školním divadle pohádku Čert a Káča. Tuze jsem se tehdy nasmála.“

„A to my čerty moc rádi nemáme,“ mračí se pejsek. „Raději bychom si zahráli nějakou veselou pohádku bez čertů.“

„Tak?“ smála se švadlena. „A jakoupak pohádku byste si rádi zahráli?“

„Máme rádi pohádku o Červené Karkulce,“ řekla kočička. „Tu bychom si chtěli zahrát!“

„Dobrá,“ povídá švadlena. „To abych se ihned dala do práce!“ A pustila se do šití.

„A my vám zatím vychytáme všechny myši!“ volali pejsek s kočičkou a běželi do komory.

JAK HLEDALI BABIČKU

Pejsek s kočičkou poděkovali švadleně za krásné kostýmy a slíbili, že k ní zase brzy přijdou chytat myši, protože jim některé utekly a mohly by se do komory vrátit. Pak se s ní pěkně rozloučili a vydali se na cestu domů. Cestou si povídali o tom jejich divadle. „Poslouchej, pejsku, švadlena nám ušila tři kostýmy: Karkulku, vlka a babičku,“ povídá kočička. „A my jsme přeci jen dva.“

„To je pravda,“ říká pejsek. „Ale já chci hrát vlka!“

„A já Karkulku.“

„No jo, ale kdo nám bude hrát babičku?“

Pejsek s kočičkou přemýšleli, kdo by mohl hrát nemocnou babičku v lese, a pak pejska něco napadlo. „Už to mám!“ volá a skáče radostí. „Však máme starého pana Bobra! Ten přece bydlí v chaloupce v lese a pořád leží v posteli. Bude z něho ta nejlepší babička!“

„To je výborný nápad, pejsku,“ pochválila ho kočička. „Jenom nevím, jestli s tím bude pan Bobr souhlasit. Však víš, jaký je to bručoun.“

„Tak za ním půjdeme a zeptáme se ho,“ navrhl pejsek. „Stejně nemáme co jiného na práci.“

„Dobře, pejsku, ale půjdeme raději až zítra,“ povídá kočička. „Teď už je večer, za chvíli bude tma a já bych se v tom lese bála.“ A tak šli pejsek s kočičkou domů, pověsili si své kostýmy pěkně do skříně, aby se nepomačkaly, pak spolu povečeřeli a šli spát.

Ráno hned po snídani si pejsek s kočičkou řekli, že půjdou za panem Bobrem a poprosí ho, aby jim zahrál babičku. Vzali

kostým a šli. Sluníčko pěkně hrálo, ptáčci radostně poletovali kolem a zpívali jim na cestu a pejsek s kočičkou si povídali o tom, jak moc se těší, až budou hrát to divadlo.

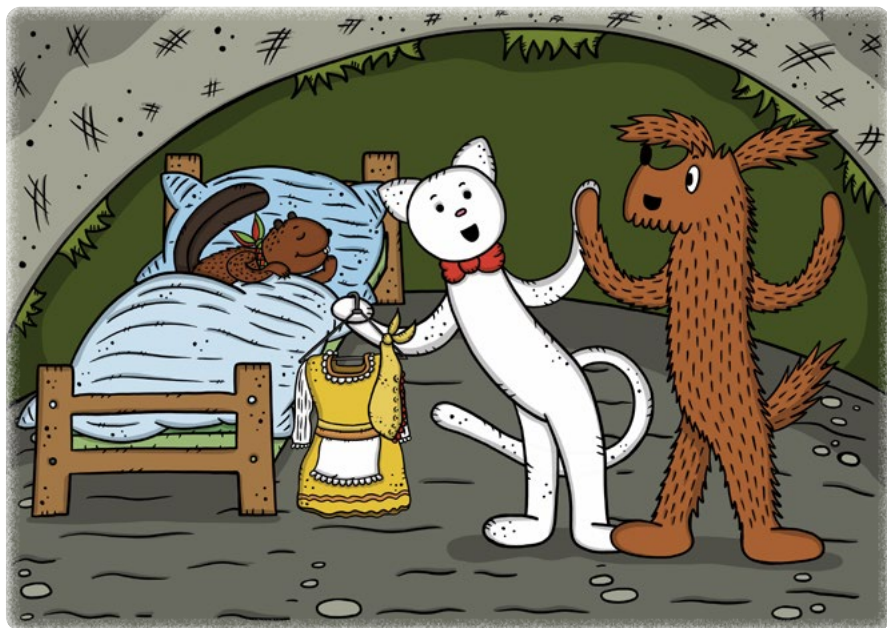
Když přišli k bobřímu hradu, zaklepali na dveře a čekali. Po chvíli zaklepali znovu a zase čekali. Když už se jim to čekání zdálo příliš dlouhé, řekli si, že se podívají dovnitř. Vešli tedy do chaloupky a vidí, že pan Bobr leží ve své posteli a spí. Pejsek s kočičkou si ho chvíli prohlíželi.

„Bude z něho dobrá babička,“ zašeptal pejsek.

„To ano,“ přikývla kočička. „Ale když ho teď vzbudíme, tak bude mrzutý.“

„Tak ho nebudeme budit,“ řekl pejsek. „Oblečeme ho spícího.“

„I co to povídáš, pejsku,“ mračí se kočička, „vždyť se k smrti lekne, až se probudí.“

„Neboj se, kočička,“ mávne rukou pejsek. „Uvidíš, že si ničeho nevšimne.“

Kočka si pomyslíla, že má pejsek nejspíš pravdu a že si pan Bobr možná ničeho nevšimne, protože bývá po ránu tuze zmatený. A tak pejsek s kočičkou oblékli pana Bobra, který, nic netuše, klidně odfrukoval ve své posteli.

Spokojeně si ho pak oba prohlíželi. „To je ale pěkná babička,“ usmívala se kočička.

„Však jsem ti to povídal,“ liboval si pejsek. „Lepší babičku bychom sotva našli.“

Jen to pejsek dořekl, pan Bobr se zavrtěl a otevřel oči. Jakmile spatřil pejska a kočičku, lekl se a schoval se pod peřinu.

„Vidíš,“ mračila se kočička. „To jsou ty tvoje nápady, pejsku. Však jsem ti říkala, že se pan Bobr lekne, až se probudí.“

„No jo,“ mručí pejsek. „Měla jsi pravdu, kočička. Ale co teď?“

„To já nevím,“ krčí rameny kočička. „Nejspíš budeme muset počkat, až se chudáček trochu vzpamatuje.“

Chvíli bylo pod tou peřinou slyšet jakési podivné mumlání a pak se objevila hlava s vykulenýma očima. „Kde to jsem?“

„Dobrý den, pane Bobr,“ usmála se na něho kočička. „Jste ve svém domečku a právě jste se probudil.“

„Když jsem ve svém domečku, tak co v něm děláte vy dva?“ ptá se pan Bobr ospale.

„Nezlobte se na nás, pane Bobr, však my jsme několikrát klepali na dveře, ale nikdo nám neotevíral, tak jsme vešli, abychom se podívali, zdalipak jste v pořádku.“

„To je od vás moc hezké,“ usmál se pan Bobr a začal se soukat z té peřiny ven. Šlo mu to však těžko, neboť byl, chudák, celý zamotaný do těch šatů, co mu oblékli pejsek s kočičkou. A tak se tam dobrou chvíli koulel na té posteli jako klubíčko, až se na to kočička nemohla dívat a to bobří klubíčko rozmotala.

Pan Bobr se chvíli prohlíží a kroutí hlavou. „To jsem blázen,“ bručí a kouká zmateně na šaty. „Odkdy spím v noční košili?“

„To není noční košile, pane Bobr!“ povídá mu pejsek. „To jsou šaty a ty jsme vám oblékli, když jste spal!“

„No toto...“ zlobí se pan Bobr. „Co to jsou za nápady oblékat spícího bobra do šatů?“

„Když my potřebujeme, abyste nám dělal babičku!“

„Co to?“

„To máte tak, pane Bobr,“ vysvětluje kočička. „My bychom si tuze rádi zahráli pohádku o Červené Karkulce, ale nemáme babičku. No a tak jsme si řekli, že byste ji mohl zahrát vy, když bydlíte v lese.“

„Já přeci nejsem žádná babička,“ mračí se pan Bobr.

„Ale v těch šatech vypadáte jako babička,“ povídá pejsek.
„Přesně takovou my potřebujeme!“

„A co bych měl dělat?“ ptá se pan Bobr a stále se mračí. „Vždyť nejsem žádný herec!“

„Stačí, když budete ležet a spát,“ usmívá se kočička.

„To vám půjde dobře, pane Bobr!“ směje se rošťácky pejsek.

„No... když je to tak, to bych snad mohl zvládnout,“ mručí pan Bobr a je rád, že si pro něj pejsek s kočičkou nevymysleli něco horšího.

„Moment,“ povídá po chvíli. „Jakoupak že to budeme hrát pohádku?“

„O Červené Karkulce,“ řekli pejsek s kočičkou.

„Ale v té pohádce přece babičku sežere vlk!“ vyděsí se pan Bobr.

„Ano, ano!“ volá nadšeně pejsek. „To bude legrace!“

„Jakápak legrace?“ hrozí se pan Bobr. „To budu sežrán?“

„Ano,“ přikývne s úsměvem kočička. „Ale jenom jako!“

„Ach tak,“ oddychne si pan Bobr.

„Tak my už pomalu půjdeme,“ povídá pejsek. „A nezapomeňte, pane Bobr, zítra ráno vás přijdu sežrat.“

„Ale jenom jako,“ dodala kočička. Pak se s panem Bobrem rozloučili a šli domů. Cestou si povídali o tom, co je čeká a jestli náhodou na něco nezapomněli.

„I propána, pejsku!“ volá najednou kočička celá vyděšená.
„Vždyť my bychom úplně zapomněli na myslivce!“

JAK ŠLI ZA MYSLIVCEM

„A pročpak?“ ptá se nechápavě pejsek.

„No jen si vzpomeň, pejsku. Kdopak na konci pohádky zachrání Karkulku a babičku?“

„Přeci myslivec!“ volá pejsek a pleskne se tlapkou do čela. „No jen si představ, kočička, co by se stalo, kdybychom na něho zapomněli? Kdo by vás dva zachránil, až vás sežeru?“

„To bychom nejspíš zůstali navždycky sežraní,“ směje se kočička. A tak šli za panem myslivcem.

„Poslouchej, kočička,“ povídá pejsek cestou, „vždyť my pro toho pana myslivce nemáme žádný kostým!“

„I ty hloupý,“ směje se kočička, „pan myslivec přeci nepotřebuje žádný kostým. Vždyť nosí ten svůj zelený kabát a kalhoty... a taky klobouk s pírkiem!“

„To je pravda,“ vzpomněl si pejsek. „Tuze se mně líbí ten jeho klobouk s pírkiem. Takový bych taky chtěl!“

„Ten by ti slušel, pejsku,“ přikývla kočička. „I kabátek a kalhoty by ti slušely. Byl by z tebe takový pěkný psí myslivec!“

„Ale psi nemohou být myslivci,“ posmutněl pejsek.

„Nic si z toho nedělej, pejsku,“ utěšovala ho kočička. „Takový myslivec musí někdy pracovat i v noci. A to by se ti jistě nelíbilo.“

„To je pravda,“ povídá pejsek. „V noci já tuze rád spím!“

„No tak vidíš,“ usmála se kočička.

A tak šli dál tím lesem a povídali si a všelijak spolu mudrovali, a než se nadáli, stáli před domečkem pana myslivce. Zaklepali na dveře: Ťuk, tuk, tuk!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádkový příběh pejska a kočky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.